

osnovi vlastitih istraživanja i podataka iz literature klasificira gradu obalnoga područja po semantičkom principu leksičkih polja.

Problematiku kontrastivnih radova za hrvatski ili srpski i njemački jezik obrađuju: Pavao Mikić u tekstu „Zur Kontrastierung von Sprichwörtern“ i Željka Matulina Jerak: „Das Verb im Kontrast“.

„Darstellung der analytischen Futurformen in den Grammatiken der frühneuhochdeutschen Periode“ rad je Ištvana Bognera; o stihu Boškovićeve spjeva *De solis ac lunae defectibus* raspravlja Branimir Glavičić u prilogu „Versifikatorska tehnika Rudera Boškovića“; „Neologizmi kao stilistička značajka poetskog jezika Borisa Vijana“ rad je Mirjane Vujanić-Lednicki.

Šire filološka, pretežno književnoznanstvena problematika zastupljena je u radovima Ive Mardešića, Nikice Kolumbića, Mladena Dorkina, Ante Murna, Višnje Rister, Glorije Rabac-Čondrić, Živka Nižića, Marija Festinija, Vere Gerersdorfer, Stipe Grgasa, Estelle Petrić i Slavije Kabić.

Ljubica Srhoj-Čerina

O JEZIKU STATUTA HFD

Čitateljica iz Splita potpisana inicijalima A. V. poslala nam je fotokopiju Statuta HFD objavljenoga u 1. broju ovogodišnjega Jezika s označenim tiskarskim, jezičnim i stilskim pogreškama. Nerado se osvrćemo na anonimna pisma, ali kad se prigovor tiče uredništva, moramo odgovoriti, pogotovu što su i drugi čitatelji primijetili da jezik Statuta HFD nije baš najbolji. Uredništvo Jezika zbog tih pogrešaka nije krivo, osim tiskarskih, jer smo Statut objavili bez ikakvih promjena, onako kako je odobren. A odobrenje nije išlo glatko jer se zbog mnogo

postupaka i usklađivanja s raznim administrativnim zahtjevima odobrenje oduključilo preko svake normalne mjere pa je uprava Društva u tim administrativnim teškoćama zanemarila mnoge pojedinosti na koje bi u drugim prilikama sigurno i te kako pazila.

Od 28 označenih mjesta četiri su tiskarske pogreške, jedna leksička, sedamnaest loših ili slabih stilskih izbora, a šest je bezrazložnih upozorenja.

Tih dvadesetak pogrešaka, a možda ih ima i više, uglavnom su kancelarizmi, izrazi našega administrativnog jezika. Među njima je i riječ štambilj s nekom razlikom od pečata: „Društvo ima pečat okruglog oblika... Sekcije i podružnice Društva mogu imati svoje četvrtaste štambilje...“ pa je to mjesto zapazio i V. Arbanas iz Švicarske te nas pita je li ta razlika opravdana. O tome je Jezik već pisao u članku O odnosu opće i terminološke upotrebe pečat i žig E. Barić, XIX. godište, str. 144–149. i iz toga raspravljanja proizlazi ovo: ako već ta dva pojma valja razlikovati, valja ih razlikovati nazivima pečat i žig, a ne štambilj pa je razumljivo da mi ne bismo upotrijebili riječ štambilj, ali ne znamo kako je u zakonskim propisima. Sadržaj, a onda i jezik i stil Statuta dobrim je dijelom zavisao od administrativnih prilika, mora biti usklađen s administrativnim propisima pa jezik tih propisa zahvaća i Statut HFD. Tko zna povijest statuta HFD, zna da su prvi statuti jezično bili znatno drugačiji i da je jasno da bismo se držali tradicije da smo mogli. HFD ne bi u normalnim prilikama donosilo Statut pisan takvim jezikom pa ni uredništvo ne bi pristalo da ga objavi bez lekture. Ovo će potaći Predsjedništvo HFD da predloži Skupštini HFD da prihvati lektoriranu verziju jer samo Skupština može mijenjati Statut.

S. B.